Не кажи, що без кохання
Твої літа проминуть,
Що дівчачі почування
Марно в серденьку заснуть...

Що пригоди, смутки, втрати
Тобі випали самі,
Що твій жереб — помирати
В душній каторжній тюрмі.

Все минеться, пташко мила!
Слізьми горя не залить...
Чарівницька якась сила
У душі твоїй горить.

Всього маєш ти багато...
А труйні голки вінця?
Покохають тебе свято,
Покохають без кінця!